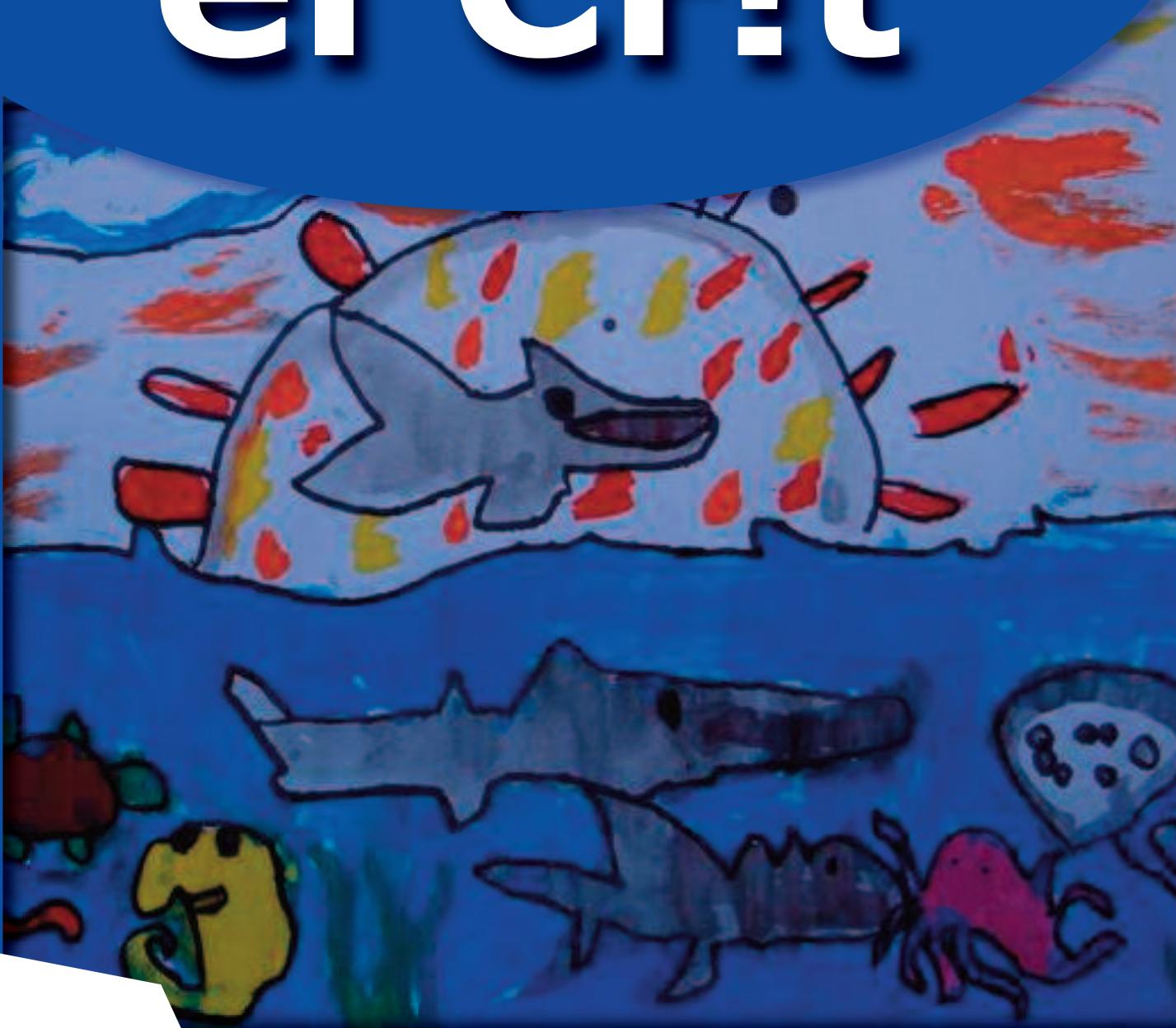

el Cr!t

FESTA

Escola Pia
Granollers

DE LES ARTS

Sumari

Treballs guanyadors primària: 3

Treballs guanyadors secundària: 28

Treballs guanyadors familiars: 65

Treballs guanyadors digitals: 69

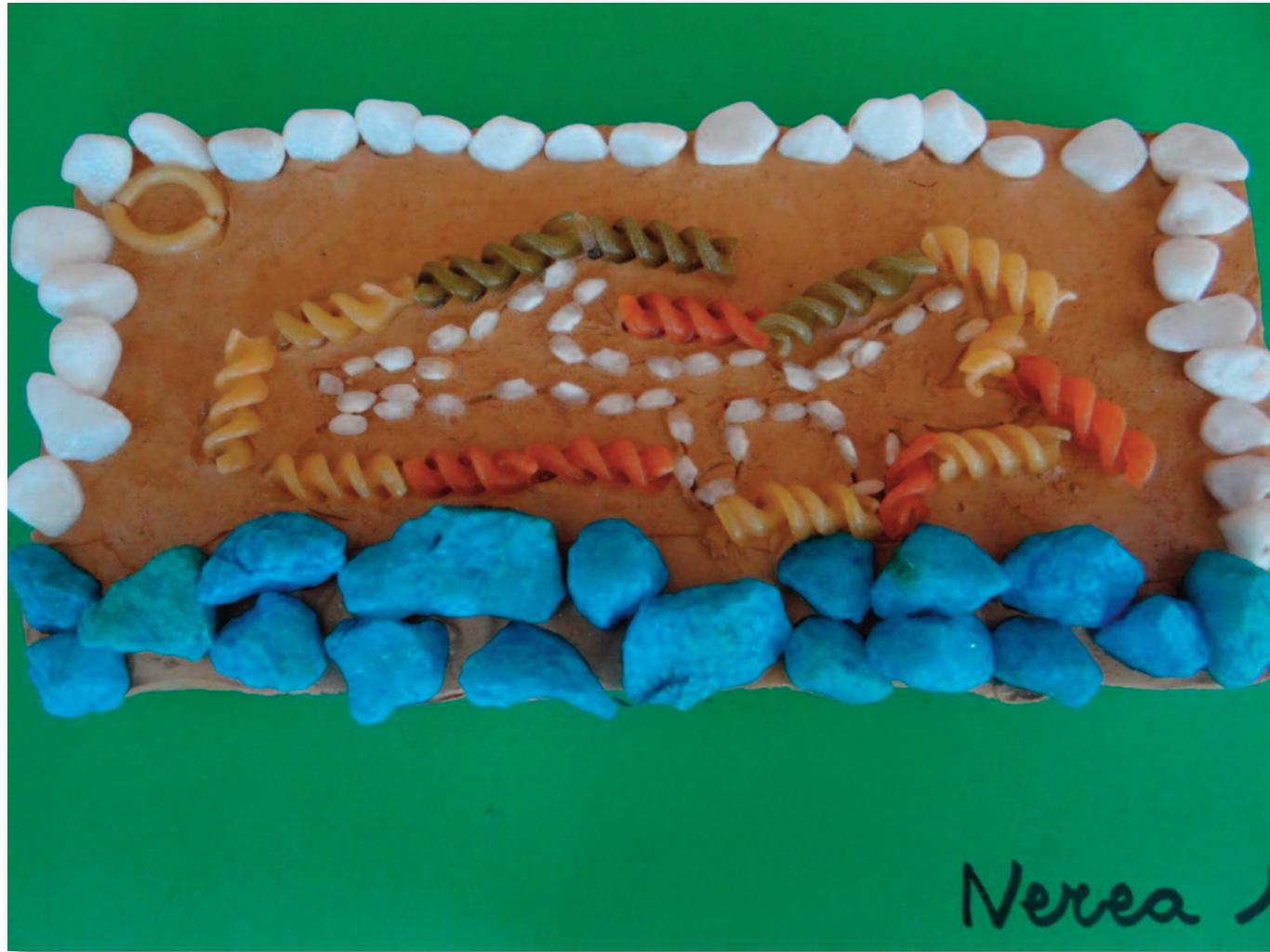
TREBALLS GUANYADORS DE PRIMÀRIA

AUTOR: ENRIC PEDRAZA

MODALITAT: FANG

AUTOR: NEREA NEIRO

MODALITAT: PLASTILINA

AUTOR: ELOI PRAT

AUTOR: JÚLIA ALMENDÀRIZ

MODALITAT: FANG

AUTOR: MARIA GRANELL

MARIA GRANELL ZN

MODALITAT: PINTURA

AUTOR: GEORGINA PARCERISAS

MODALITAT: PLASTILINA

AUTOR: DAVID SERRANO

MODALITAT: VITRALL

AUTOR: ALVARO YUAN GUZMAN

AUTOR: JÚLIA PERAL

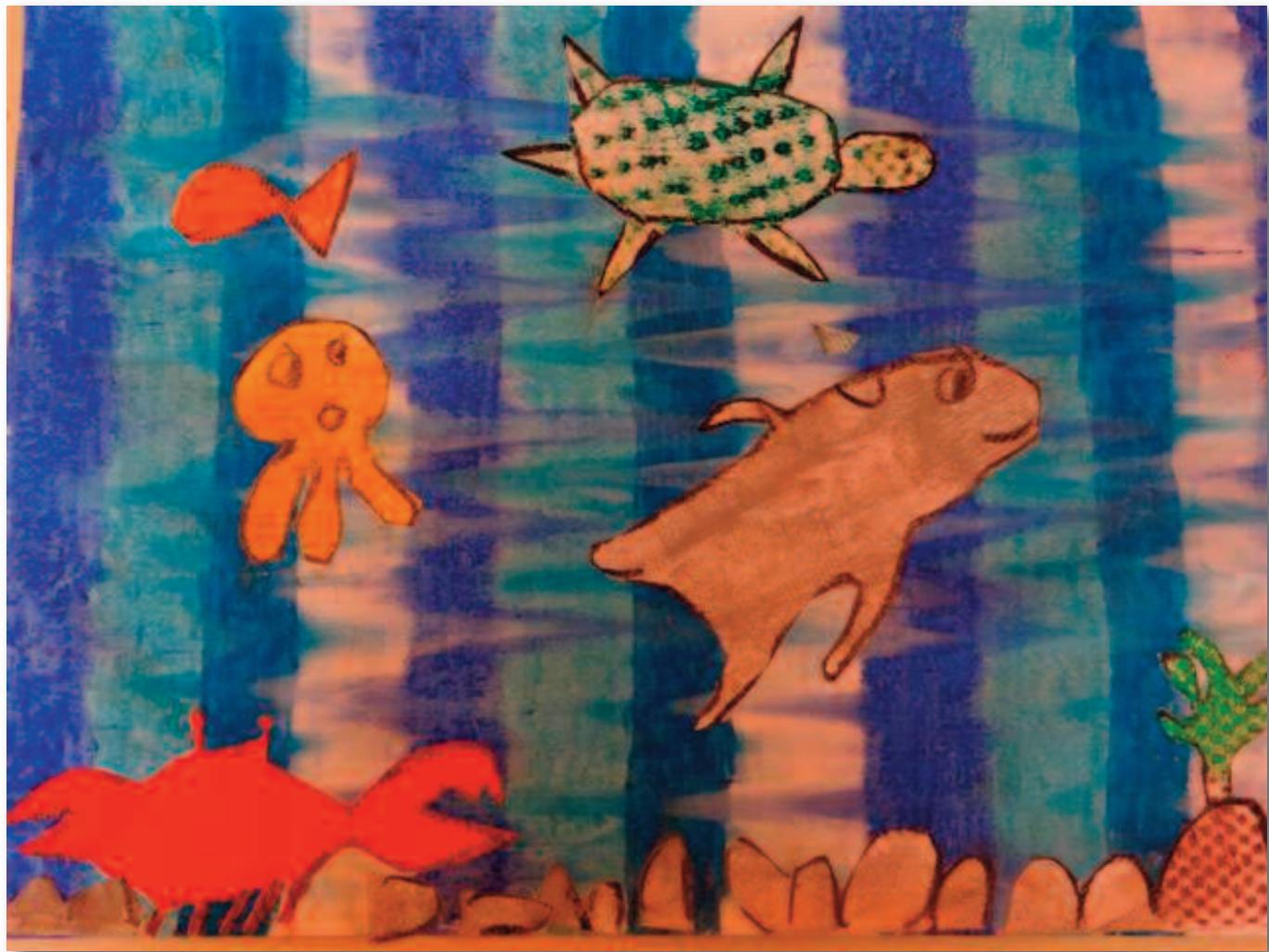

AUTOR: XAVI PÉREZ

MODALITAT: COLLAGE

AUTOR: ÀLEX MARTIN

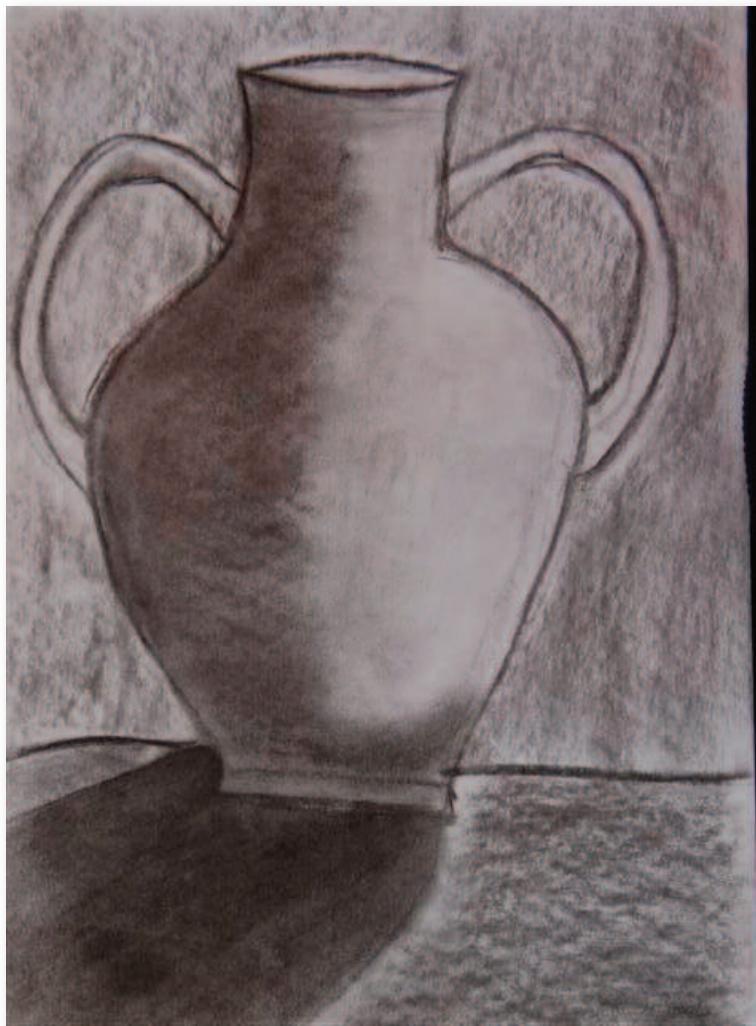

AUTOR: CLARA MADINA

MODALITAT: DIBUIX

AUTOR: CRISTINA GUERRAS

MODALITAT: COLLAGE

AUTOR: NÚRIA VALLS

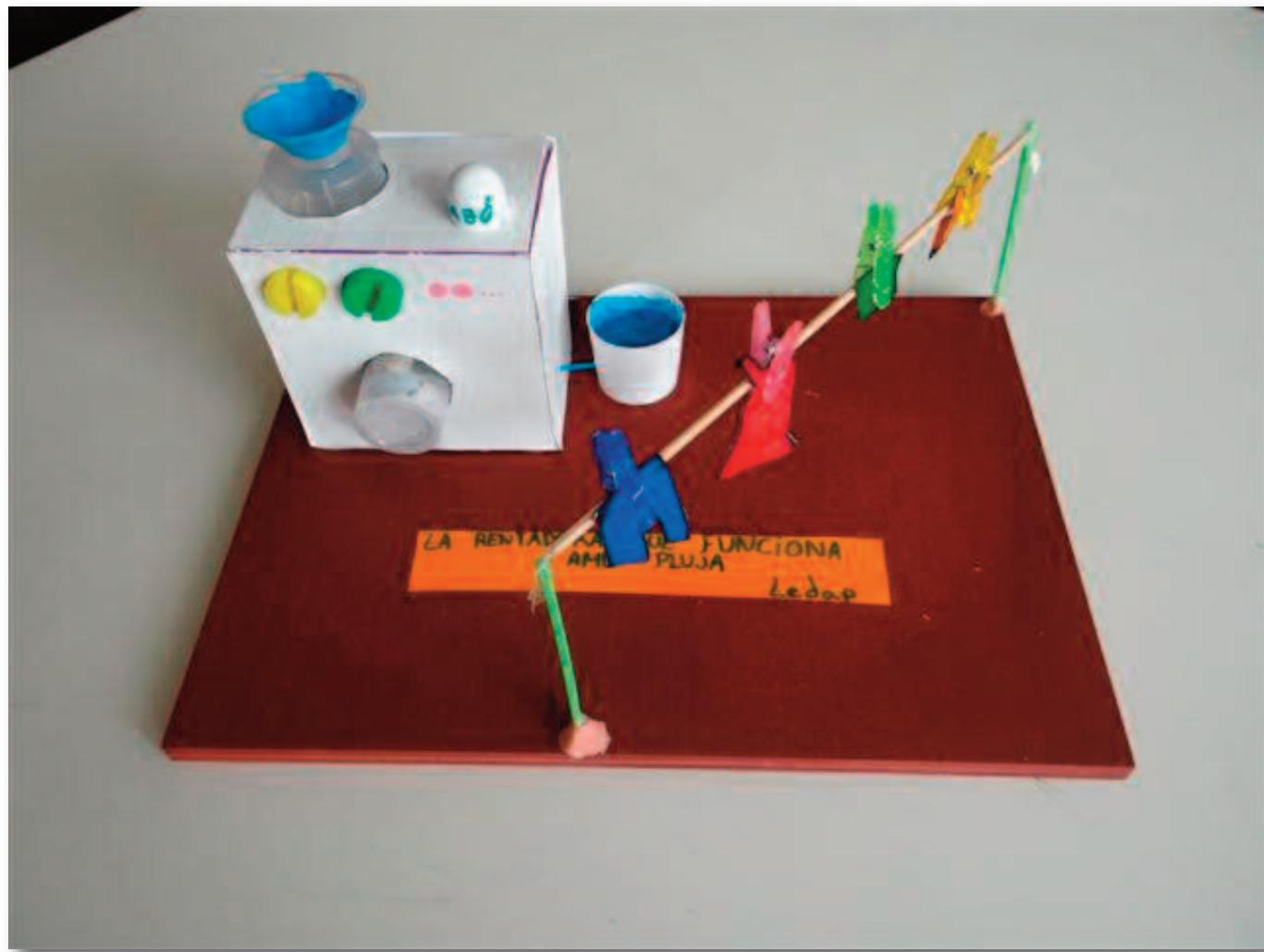

MODALITAT: TÈCNICA MIXTA

AUTOR: ALEIX TEJEDOR

AUTOR: GUILLEM MAYMÓ

AUTOR: MARTA ECHEVARRIA

AUTOR: ADRIÀ CARRETERO

AUTOR: QUIM GABARRELLA

AUTOR: LAURA GONZÁLEZ

QUE BONIC QUE ÉS EL MAR !

L'aigua em comença a arribar,
i els peus a mullar,
jo em sentia com si pogués volar.

Un peix ha saltat,
i tothom se n'ha adonat,
el volien atrapar,
per tenir un bon dinar.

Un mar assolellat,
que semblava disfressat,
les onades arribaven
quasi a dalt del terrat.

AUTOR: FRANCINA VIU

L' AMISTAT

L'amistat l'hem de conservar
sinó lagun dia s'espatriarà
Ha de durar molts dies,
potser anys, com més millor!

Quan tens amistat
la vida et canvia,
perquè els amics t'estimen
molts i molts dies.

L'amistat és com un tresor
tot ple d'or.
Sobretot conserva-la bé
tu i ells també.

AUTOR: LAURA HOSPITAL

Els nens de la meva classe

A la meva amiga Paula, li encanta saltar de taula en taula i
l'Arnaud no hi ha cap dia que no porti res blau.

La Marina Falcó tota l'estona està al balcó,
mirant l'Anna Varela que és especialista en vela.

La Maria, ai la Maria! No fa els deures cap dia
i és la millor amiga de l'Àngels Guerres que tot li cau pels terres.

El Xavi és simpàtic com el seu avi,
però en Gerard sempre va amb retard.

La Tania és la canya i la companya de l'Anna Bofill,
que no vol tenir cap fill.

En Joan menja molta carn,
i és amic d'en Jordan, que és el més gran.

A l'Àlvaro Quero li encanta la "Coca Cola zero",
i a l'Àlvaro Cao li xifla el Cola Cao.

El Pau Rodríguez viu a les Garrigues
i el Ferran se'n vol anar a la Vall d'Aran.

A la Clara sempre la ve a buscar la seva mare
i la Laia s'ho passa d'allò més bé jugant amb la iaia.

El pare de la Íngrid té un cotxe híbrid,
que el vol condir la Laura Abella que és una meravella.

El Constan li agradaria fer "pointing",
però la Marina Castaño no li recomana perquè ja es va fer un nyanyo.

La Marina Manzanares és amiga del Pau Páez,
i a la Teresa li encanta l'hamburguesa.

I jo? Doncs jo...
Jo segueixo la vida donant un pas cada dia.

AUTOR: MARGALIDA ESCODA

SÓC UNA GOTA

Hola, sóc una gota i ara us explicaré el procés que estic a punt de fer per tal de formar-me.

Primer de tot, el mar amb l'ajuda del sol m'ha d'evaporar. Tot seguit i gracies a l'evaporació es forma el meu amic núvol. Un núvol no és altra cosa que aigua evaporada. Aquest núvol pot tenir moltes formes, però sempre serà el meu amic.

Allà dins ens hi trobem moltes gotes que anem viatjant com si fossim dins d'un avió, encara que potser no anem tan ràpid. El viatge és molt còmode i si tens gana pot menjar.

Al cap d'un temps el núvol es va fer gran i cada cop més gran, amb l'aigua que va evaporant del mar, dels rius, dels llacs...

Encara que no us ho creieu quan les meves amigues i jo, ho mullem tot, de seguida surt el sol i fa que tot el que esta moll s'evapori. Si mai aneu dalt d'una muntanya i veieu com plou en una altra muntanya del costat, podreu veure que si surt el sol, l'aigua s'evapora.

Això vol dir que com més evaporació hi ha, més gran es fa el núvol i, quan li falta poc perquè es posi a ploure el cel es posa de color gris i quan està a punt d'explotar el cel es pot posar ben negre.

Ara bé, la cosa més emocionant ve ara. Quan està a punt de ploure ens vénen com unes pes-sigolles a la panxa.

Quan sortim del núvol aprofitem per fer unes tombarelles i piruetes a l'aire juntament amb totes les gotes d'aigua que hem sortit. És d'allò més divertit. I quan caus, ho pots fer al mig d'un riu, damunt del cap d'un senyor. Però caiguis on caiguis sempre els viatge de retorn serà a un riu.

Això que us acabo d'explicar no us penseu que és una broma o que és una atracció d'aigua d'un parc temàtic, és la nostra història de veritat.

Per això, heu d'anar amb compte i no heu de malgastar mai l'aigua perquè és un tresor que sense ell no podem viure.

AUTOR: MARINA VÁZQUEZ

Secundària, un altre món

Quan vam arribar a l'escola érem els més petits i els de 6è ens semblaven molt i molt grans i, d'alguna manera els admiràvem.

Volíem fer-nos grans per explorar la secundària. Però ara molts nens i moltes nenes preferirien quedar-se aquí per por de no estar a l'alçada o simplement per por a afrontar els canvis. En aquestes alçades de 6è tots tenim un peu a primària i un altre a secundària i només ens falta atrevir-nos a saltar. Alguns estan preparats d'altres, no però tots al final hem de donar el pas.

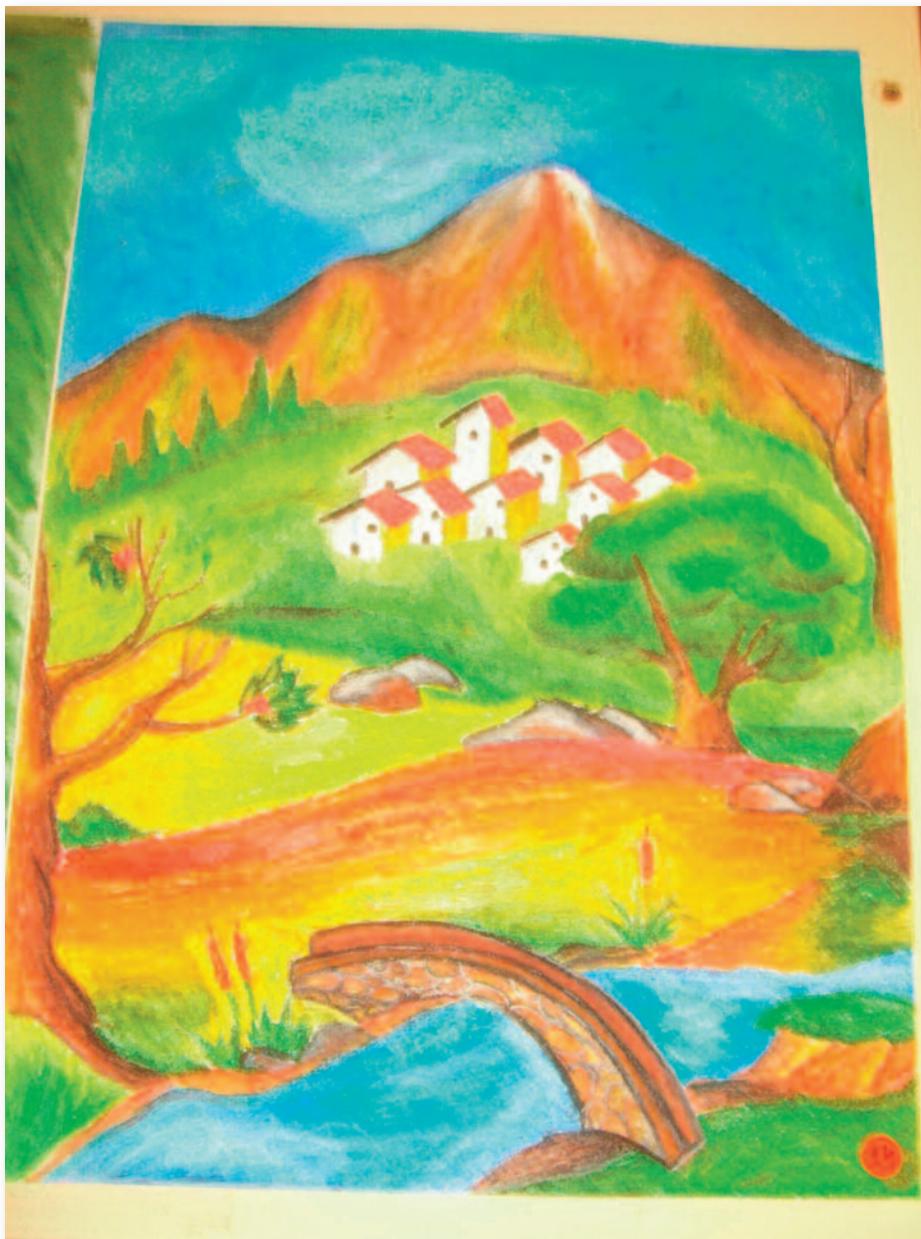
A sisè, últimament les hormones ens van a cent per hora i no ens podem controlar. Ens importa molt l'anostra imatge i només volem els amics i amigues al nostre costat. Es clar, que sempre hi ha alguna excepció.

A secundària tindrem més drets, més llibertat, però també tindrem més responsabilitats i això és una cosa que no ens agrada dir. Ara em puc imaginar les emocions de l'últim dia. Gent plorant, perquè hi ha amics que marxen, gent en el millor moment de la seva vida i gent emocionada. Ara mateix no ho sé, però suposo que la secundària serà dura, però amb amics i amigues, mirant-t'ho tot amb creativitat, imaginació, positivisme, esforçant-nos .... tothom ho pot aconseguir, perquè diuen que l'esforç és la clau per a créixer.

TREBALLS GUANYADORS DE SECUNDÀRIA

MODALITAT: PINTURA

AUTOR: DAVID PASQUET

AUTOR: ROSA CASTILLO

AUTOR: QUIQUI GAO

AUTOR: CLÀUDIA MAYMÓ

AUTOR: GEORGINA VIU

ACCÈSSIT

La vesprada de Sapeira

AUTOR: PAULA ROCA

ACCÈSSIT

La torre Eiffel en el cel de l'auolla

MODALITAT: FOTOGRAFIA

AUTOR: MARIONA MOMPART

La por

AUTOR: JOAN MARCÈ

MODALITAT: MANUALITATS

AUTOR: VICTÒRIA LAFUENTE

AUTOR: GERARD ALBUJAR

AUTOR: SILAM BUENDIA

AUTOR: MÒNICA GARCÍA

AUTOR: ÀLEX BERTRAN

MODALITAT: TECNOLOGIA LED

AUTOR: MARC LÓPEZ

ACCÈSSIT

AUTOR: MIREIA FONT

AUTOR:MARINA ANDREU

MY DAY

When I wake up in the morning
I brush my teeth without water,
and I avoid global warming
reading books of Harry Potter

When I am going to my school
I always meet my friend Mary,
she is nice and she is so cool,
but she's short and a bit scary

When I'm sitting in my classroom
and science teacher starts to explain,
I use to think about mushrooms
and then I start to sleep again

I leave school at fifteen o'clock,
I ride my bike 'till I get home,
then I open my famous blog,
and I write 'till I break a bone

Then I go to the living room
and I chat with my blackberry,
before I go to the my bedroom,
I've got for desert some cherries

AUTOR:ALEXANDRA PARDAS

DELICADA GOTA DE CRISTAL

Una fuerte brisa te cogería,
y de tu delicada textura se aprovecharía
ni un solo segundo vivirías,
pues ella de destruirte se encargaría.

Tengo miedo , pero soy fuerte,
necesito tenerte , pero no he de quererte,
un momento bajo no me dejaría contenerte ,
y el dulce pestaño querría poseerte.

Por eso y por orgullo mismo,
no permitiré que desciendas al abismo,
ni al de mi mejilla pálida y desdicha,
ni al de un paño viejo , que te debilita.

Y ahora , duerme en calma y serena,
que ni a mí ni a nada has de temer,
pues de momento aún no saldrás afuera,
que por mucho tiempo lágrima mía has de ser.

AUTOR: VÍCTOR CEPERO

Latidos

Razón tu fuiste un día de un latido
que de fuerza i vida mi cuerpo llenó
hoy ansío tu presencia etérea
mas nunca me plantearé tenerete

Tal como en invierno anhelamos el ancho mar
anhelo yo la vida que viví a tu lado
pero al llegar el sol y volver a él,
todo recuerdo bello es borrado.
¡Ven! ¡Ven! ¡No te acerques!
Uno no puede sentir tan fuerte
Amor no te vayas...
No quiero perderte...

Te quiero, te quiero en mi mente,
Muever mi mundo pero sin ser presente.
Tú eres mi lucha eterna
pero sin rival no hay batalla alguna,
déjame enfrentarme, déjame llorar,
déjame buscarte, pero sobretodo,
no me dejes ganar...

AUTOR: BLANCA ROMA

ACCÈSSIT**La música**

Sona harmonia,
sona melodia,
escolto música,
sento alegria.

El vent canta,
la pluja acompaña,
bonic compàs
que no oblidaràs.

Les notes omplen
el gran silenci,
esperant que comenci
el gran concert.

Sona harmonia,
sona melodia,
bonic compàs
que no oblidaràs.

El pentagrama de la vida,
la vida que hem de comasar
tindrà la companyia
que et farà caminar.

Sona harmonia,
sona melodia,
bonic compàs
que no oblidaràs.

AUTOR: CARLOTA FARRÉ

L'ESFORÇ

L'esforç és la clau per crèixer
i és que tots volem arribar a conèixer
d'alguna manera el que serem de grans,
qui sap avui o demà o pot ser d'aquí uns anys.

Tots hem sigut nascuts i parits
en un àmbit familiar i molt protegits
però quan toca volar i baixar escales,
tendim a amagar el cap sota les ales.

Però un cop ets fora l'abraç dels qui t'estimen
i has d'afrontar pel camí als qui et timen
tens una, dos o tres sortides:
abandonar, avançar o fer el que et diuen.

I és que mai és fàcil deixar als qui et mimen
però la vida també té algunes espines
que a poc a poc es van fent més petites
amb l'ajuda i l'esforç de tots els que t'estimen.

I al final, algun dia quan et diguin:
Ai com deus estar patint!
Somriu i digues que els problemes com el sol són
que al final del dia sempre es pon!

AUTOR: ALEIX TERRADES

La rosa

En un camp de gira-sols,
una rosa ressalta.

No es una flor tan sols,
és el vent que canta.

Es protegeix del fred,
amb un abric de puntes afilades.
I al cap porta un barret,
de finestres delicades.

Més petita que els seus germans,
però tant distingida.

La seva bellesa la fa tant gran,
que sembla que de la lluna així sorgida.

Envoltada de mil sols,
tota vermella ella.
Una meravella,
que brilla sota el sol.

Pseudònim: “El tigre”

AUTOR: NEUS OLIVERAS

ACCÈSSIT**El vaixell errant**

El vent em porta
en la direcció que ell vol,
tant si és al sud
com si és el nord.

Vaig cap a les muntanyes
de vegades cap al mar,
vaig a on el vent em porta
tant si és dret com cap per avall.

Quan fa fred em protegeix
quan fa calor em refresca
i a la tardor i a la primavera
tots els dies la pluja m'entra.

Sóc un vaixell errant
qui no té casa ni llar
i que va pel mont viatjant
sense un camí
el qual poder seguir.

AUTOR: ANNA MARTÍN

Prosa catellà. Batxillerat, El ladrón de galletas,

La señora Martínez se asomó por la ventana, corriendo la cortina y dando paso a un paisaje lluvioso. Hacía días que la lluvia no cesaba y la calle se veía vacía: únicamente algún ciudadano salía para comprar lo indispensable. Las arrugas de la anciana aún se pronunciaron más mostrando una mueca de fastidio. Tendría que salir a comprar el pan.

Con un suspiro, se incorporó de la vieja silla de madera y se dirigió al recibidor. Se puso el chal y un pañuelo para cubrirse la cabeza, ocultando un cabello canoso que antaño había sido de un azabache intenso. Se recolocó sus gafas de cristal grueso e intentó sonreír. Pero la vejez no sienta bien a nadie, pensó. Salió y cerró con llave. Volvió: el paraguas. Al fin, lo desplegó resignada y pisó la calle mojada. Las precipitaciones no eran muy intensas pero hacía frío, un frío húmedo que se pegaba a la piel y causaba incomodidad. Iría lo más rápido posible, compraría y volvería a su piso. Aunque por un momento se lo pensó. ¿Volvería? Se lo preguntaba a menudo. ¿Para qué volver a un lugar que despierta soledad, abandono? Su marido había fallecido y no habían tenido hijos a causa de su esterilidad. Tampoco tenía her-

manos. Realmente no le quedaba nada, pero había sido fuerte toda su vida así que tenía que aguantar.

De forma automática, sumergida en sus pensamientos, había llegado a su destino: una pequeña tienda a tan sólo unas manzanas de su bloque. Entró. Ya la conocían y la saludaron con cortesía y educación fingidas, como se suele hacer con la gente mayor. Pidió una barra de pan y un croissant y se fue de vuelta a su casa.

La puerta no estaba cerrada con llave pero ella recordaba haberlo hecho. O puede que no lo hubiera hecho, quién sabe, las pérdidas de memoria a los ochenta años son bastante normales. Abrió y todo estaba aparentemente normal. Pero tenía un mal presentimiento, se sentía inquieta. Se acercó al sillón del salón y pudo sentir cómo su cansado corazón se aceleraba con sus últimas fuerzas y la adrenalina le recorría el estómago al ver las marcas hundidas que indicaban que alguien se había sentado allí. No había sido ella, de eso estaba segura: era el sillón de su marido. La idea de no estar sola en ese piso le provocó un poco de pánico. Se quedó inmóvil como una estatua y después de un par de respiraciones profundas empezó a reflexionar. Si había alguien en la casa podría hacerle mucho daño. No tenía fuerza y ya era muy frágil.

Lo que no entendía era qué podría interesarle al individuo, ¿joyas? ¿Dinero? Ella no tenía nada de eso, su pensión apenas servía para subsistir. Instintivamente, agarró el paraguas. En ese momento tomó una decisión. No llamaría a nadie, no saldría, no correría. Era su casa y quería a quien fuera que fuese de patas a la calle.

Recorrió todas las estancias, rincón a rincón, cada armario, cada esquina. Nada. No había nadie y nadie se había llevado nada. Quedaba la cocina, que desde un principio había descartado. Pero un pensamiento fugaz se le cruzó por la cabeza y entonces se dirigió a ésta. Entró y observó. Todo estaba en su sitio excepto un bote enorme de galletas. En un primer momento no se atrevía a entrar. ¿Estaría allí? Con una voz más temblorosa de lo normal preguntó si había alguien. No obtuvo respuesta alguna. Fue entonces, cuando estuvo más cerca de la mesa, que se percató de que al lado del bote había una nota.

Escrita a mano, breve. Pésima caligrafía. Dio por sabido que el bote estaría vacío. Cogió el trozo de papel, ¿de dónde lo habría sacado? No importaba. Se la acercó a la altura de los ojos y la leyó: *Gracias*. Suspiró, alguien desconocido había entrado en su casa para comer galletas. ¿Un vagabundo, quizás? No podría saberlo. Tampoco tenía intención de denunciarlo en ningún sitio. Esa persona no había hecho nada grave, alomejor volvería a hacerle alguna visita. Visita... Sonrió tristemente. Hacía tiempo que no le pasaba nada interesante. Volvió a sentarse en la silla de la ventana y se dedicó a observar cómo las nubes se iban despejando y unos débiles rayos de sol empezaban a asomarse, y por un momento deseó que el ladrón de galletas regresara y la rescatara de la monotonía de la soledad y la vejez.

AUTOR: MARIONA AYGUASANOSA

THE MUTANT ANT

Hello, my name is Lazy. I'm an ant. I don't like to work, I recognise it. That's why a lot of members of my clan call me "the mutant ant". Usually, all the animals of my specie are hard-working, but not me.

-Come on, Lazy, carry this crumb of bread home.

-Dad, please, let me rest a few minutes!

We're going to our nest. Today we've found a lot of food. Winter is coming and we have to be prepared.

-If you don't help us, you won't eat anything this year. You've grown up since last winter and now you must work.

I sigh and I help my family carrying the crumb of bread. The way isn't easy: a little boy is trying to crush us with a stick.

-Hurry up or we will die! -shouts my old brother.

After forty eternal seconds, we get home. All the ants are very happy: we're safe! I go quickly to my bed, I'm so tired. My dad comes with me.

-Lazy, aren't you proud of yourself? You've run a lot and thanks to you, we're all here.

-But I'm exhausted...

-Now you can rest. You've worked and we'll survive next winter. If you exert yourself, you will reach whatever you want. But nothing is free, dear Lazy.

I make a mischievous smile.

-Yes, dad, it's true. But now... don't you think that I deserve another name?

AUTOR: ALBA MIRAS

Effort: The key to personal growth

That day was pouring with rain. Anna was beside the window, but she was not looking through it. Instead, she was staring at the piano in front of her. She knew she had a very few minutes before her brother came back. It had been weeks of preparation: locating the sheets, memorizing their exactly positions so her brother could not find out what she was doing, all in silence, all in secret.

She slowly head for the piano. Carefully, she sat on the chair and opened it barely touching the wood. It seemed she was opening a treasure, not a piano. She put in place the sheet of her favourite song, that one that always made her hide behind the door closing the eyes while her brother played it.

Anna started playing. And it was awful. Despite the fact that she knew the notes she had to play, that did not sound good at all. She could not coordinate the two hands at the same time, even when playing with just one hand she found really difficult to do the easiest part. She felt like she was at the edge to burst into tears. She had failed, all that dedication for nothing. There was no magic in that song when she played it.

The worst part came when her brother burst into the room. There was fire in his eyes and his mouth was curved in a strange way. "Don't ever touch my piano again or I'll kill you!" he screamed. He started shouting at her, ridiculing her non-skills, telling her she would never play well, that she just could not. Anna stayed strong, not a single tear fell down her cheek.

Anna did not approach the piano for three days. The fourth, her brother was not at home, and he was not coming back for some hours. She tried another time. The song did not sound as she wished, but it was better than the other day. Things went like this for some months. Secretly, when nobody was at home, she tried and tried.

One day, the melody she was playing became something more than some notes one followed by another. There was something else, there was harmony.

She did not notice at first. She just thought she was improving. But that sunny day, very earl in the morning, while she was lifting her fingers over the keys as it was natural to her, she felt it. Anna had to stop and breath deeply. Unconsciously, a fleeting thought had crossed her mind. "This is beautiful".

Anna had not cried when her brother had shouted at her, but now she was moaning. Knowing she could never take classes, that his brother will not approve of her behaving, even if playing well had felt impossible at the beginning. She had done it. It was still way far to be perfect, but she had found the magic she was looking for. It had been possible because she had kept trying, she had never given up.

In fact, the most important thing she had done was trusting herself when nobody else did, when the only word that people used to describe her intentions was “impossibles”. What they did not know is that this is what dreams are. They are impossibles, until someone gives them a change and makes them come true. And if you put all your effort in reaching an aim, and you belief in your odds, they all can become true.

AUTOR: ÈLIA CAMPS

NUNCA MÁS

Otro intento fracasado. Sé que llegaré a casa y mi padre me reñirá, hoy no he conseguido dinero. Hace meses que visito residencias buscando abuelitas que cuidar, pero nadie quiere que le ayude. Las personas mayores acostumbran a dar buenas propinas, y en casa, las necesitamos.

Tengo sueño y veo la gente pasar desde el banco de la esquina. Todos me miran, les doy pena, no lo soporto. Ahora pasa una señora mayor, elegante y bien vestida. Se me acerca sonriéndome y me da un trozo de papel. Se va.

Llego a casa con las manos vacías, hoy no ceno. Mis padres no me hablan, no me quieren. Solo discuten y discuten y no me dejan dormir. Me tumbo en la cama y cojo el papel de la señora. Huele muy bien. Hay una dirección escrita con letra muy clara y bonita.

Hoy hace sol y he decidido que buscaré la dirección del papel. Me pierdo por las laberínticas calles de Barcelona. Y al fin la encuentro. Parece una antigua mansión de cuatro pisos, con ocho ventanas grandes y abiertas. Su fachada de piedra brilla al sol. Llamo a la puerta y me abre la señora elegante que huele bien. Me sonríe otra vez y me invita a pasar.

- Te estaba esperando pequeña
- ¿Quién es usted? ¿Qué quiere de mí?

- Me llamo Lola y necesito que me ayudes. Tranquila, te lo compensaré bien.

Se sienta en el sofá y me cuenta que hace cinco años que está divorciada y que necesita compañía. Dice que tiene mujeres que le limpian la casa y le lavan la ropa, pero que todas son muy antipáticas y frías. Sus amigas viven lejos de la gran ciudad y me confiesa que se siente sola en una casa tan enorme, llena de habitaciones y vacía de gente.

- No se preocupe señora Lola, yo cuidaré de usted.

He vuelto a llegar tarde a casa. Hoy, pero, mis padres me felicitan. Les doy el dinero, ceno y voy a dormir. Mientras duermo siento que he encontrado lo que andaba buscando hace mucho tiempo: le importo a alguien.

Hace ya un mes que conocí a Lola y cada día pasamos más tiempo juntas. Ella me da de comer todos los días y me paga a cambio de mi compañía, parece hacerla feliz. Me cuenta historias de cuando era una niña, alegre e inocente. Dice que de pequeña, ella se parecía a mí.

Los días pasan rápido y ya ha llegado el invierno. Hoy es mi cumpleaños y ni mis propios padres se preocupan de felicitarme. Voy a ver a Lola. Ella me espera en la gran puerta con un regalo entre las manos. Es un viejo libro de cuentos lleno de dibujos preciosos.

- Espero que te guste, pequeña. Este era mi libro favorito y espero que también sea el tuyo.

Hacía años que nadie me regalaba nada.

Y cada día Lola me lee un cuento del libro que me regaló. A veces se inventa el final del cuento y a veces no lo acaba, porque yo ya me he dormido sobre su regazo.

Les he pedido a mis padres si puedo ir a vivir con Lola. Saben que ella me cuida muy bien pero tienen miedo de empobrecer aún más. Gracias al dinero que ella me da podemos pagar el alquiler. Mi padre me ha prohibido que me vea más con Lola. A veces la vida es demasiado injusta.

Me he escapado de casa y al llamar a la puerta de mi amiga me ha abierto una de sus mujeres de la limpieza. Me ha dicho que Lola está mala y que hoy no quiere verme. He vuelto a sentarme en el banco de la esquina. Sola otra vez. Como antes.

Hoy es miércoles y ya hace tres días que no veo a Lola, espero que esté bien. Aprovecho un despiste de mis padres para ir a verla. Abro su puerta con la llave que me dio y subo las escaleras interminables hasta su cuarto. Me la encuentro sentada en su butaca favorita, me sonríe débilmente. Corro hacia ella y la abrazo. Me dice que ya se encuentra mucho mejor y que se alegra de verme.

Y entonces siento unos pasos acercándose.

- ¿Quién es? - grito aterrada.

Un hombre alto y robusto aparece por la puerta.

- Soy Óscar, el hermano de Lola. Y tú, ¿quién eres?

Me explica que es su hermano pequeño y que, al enterarse de que Lola está mala, ha venido a verla. Dice que hace años se pelearon y desde entonces no ha tenido noticias suyas. Ahora se siente culpable de haberla dejado sola cuando ella lo necesitaba y quiere reconciliarse.

Y durante una semana Óscar y yo hemos cuidado de Lola. Óscar es un buen hombre, un médico soltero y aficionado al mar. Nos hemos hecho muy amigos. Lola ya está recuperada y hoy hemos tomado una gran decisión.

Llego a casa sin aliento y me revelo contra mis padres. Estoy harta de que se aprovechen de mí, estoy harta de ellos. Les he dicho todo lo que antes no me atrevía a decir. A cambio de una pequeña fortuna que Lola ha pagado con mucha satisfacción, mis padres me han dejado salirme con la mía: Óscar, Lola y yo iremos a vivir juntos lejos de la gran ciudad.

Ha pasado un mes desde que me fui con Lola y su hermano. Ahora vivimos en casa de Óscar, en un pequeño pueblo cerca del mar. Cada noche, antes de irme a dormir, Lola me lee un cuento de mi libro. Cada día uno diferente. Son la familia que nunca he tenido. Y quién diría que aquellas tres personas que desde siempre habían vivido solas y necesitadas de compañía y afecto acabarían uniéndose para empezar una nueva vida. Sé que no volveré a estar sola nunca más.

Y ellos tampoco.

AUTOR: ALBASALUD MÉNDEZ

ACCÈSSIT*Su castillo de papel*

Os presento a Reyes, puesto que es la protagonista de la historia, su historia. Esta sevillana a los diez años vivía en el tercer piso de un edificio en el barrio de Triana. Su habitación daba al Guadalquivir, hecho que hacía posible que la pequeña viera a través de la ventana la Torre del Oro, así como todos los turistas que cruzaban el puente que unía las dos riberas del río. Ella, extrovertida y con su gracioso seseo sevillano no entendía cómo, desde los dos años, sus glóbulos rojos no transportaban como es debido el oxígeno a las células. Había estado varias veces hospitalizada hasta el punto de no haberse podido relacionar con más de tres niños de su misma edad, sus tres inseparables amigas del hospital. Pero Reyes, adoraba volver a casa para sentarse frente a la ventana e imaginar la historia que se escondía detrás de los transeúntes de aquélla, su Sevilla natal. Su imaginación alcanzaba la cima cuando veía a una pareja, su estampa favorita. Se imaginaba la historia más romántica que se pudiera haber escrito. Este pensamiento infantil a sus diez años de edad, tenía mucho que ver con la gran cantidad de libros que las cuatro amigas escuchaban embobadas del cuenta cuentos del hospital.

A medida que iban pasando los días su enfermedad no mejoraba, mas su imaginación no cesaba, Reyes en su mundo cuidaba de

su reino. Una realidad muy diferente de lo que pasaba en el resto de habitaciones de aquél, su palacio. Mamá había dejado de trabajar tan pronto como se manifestaron los primeros síntomas de la enfermedad crónica de Reyes. Y por aquel entonces Papá siguió trabajando. Pero aunque los regalos, que él le traía cuando volvía de viaje, no habían cesado, papá fue despedido de su puesto de trabajo.

¡Cómo le gustaba a Reyes subirse en el camión y hacer ver que con él recorría todo el mundo!

Pero la temprana edad de Reyes y sus azules ojos acostumbrados a los cuentos de hadas, no permitieron a la pequeña darse cuenta de lo que pasaba en casa. El tratamiento que ayudaba a sus glóbulos rojos en el transporte de oxígeno empezó a correr a cuenta de Papá y Mamá.

Y así como las calles sevillanas se empezaron a llenar, en Semana Santa, a golpe de tambor y a ritmo de orquesta, el olor a vela también empezó a hacerse oler entre las paredes del castillo de la pequeña y enfermiza Reyes. Papá y Mamá le habían explicado que así, como los palacios de sus cuentos, encendían velas por luces. También notó Reyes que la dejaban pasar más horas en frente de la ventana en vez del ratito familiar que pasaban en frente del televisor.

Esporádicamente, Mamá empezó a acompañar a Reyes en sus historias quedando las dos embobadas mirando hacia los altos palios y capuchones rojos, blancos o negros que desfilaban por el puente, la noche de ese Viernes Santo. Paulatinamente, Mamá se fue acostumbrando a las historias de la pequeña hasta el punto de dejar volar también su imaginación.

Papá, movido por la curiosidad, también se sentaba frente al frío cristal como si de una pantalla de cine se tratara y así pasaban mañana, tarde y noche. Una vez brillaban las estrellas, las velas se apagaban y en toda la casa quedaba ese olor a velas de cumpleaños recién sopladas. Pero en ese castillo los deseos parecía que no se concedían. Entonces Mamá acurrucaba a Reyes debajo de toda una gran cantidad de mantas que la dejaban inmóvil debajo de ellas, colocaba su bombona de oxígeno detrás de la cama y le recordaba que como mejor se sueña es bien tapada hasta los ojos y quieta para no espantar los sueños. Muchas noches fueron las que el frío despertó a Reyes. Y muchas otras las que Reyes escuchaba sollozos detrás de la

pared de papel que separaba su habitación de la de Mamá y Papá. Quien lloraba era Mamá a Papá casi no se lo escuchaba, en su lugar se escuchaba el tecleo incesante como si de la antigua máquina de escribir de su abuelo se tratara. Cuando el silencio interrumpía el tecleo, Reyes escuchaba la voz de Papá susurrando. Pero el silencio no pudo nunca cesar el llanto de Mamá. En esos momentos a Reyes se le helaba el corazón, cerraba los ojos bien fuerte y se acurrucaba debajo de la gran cantidad de mantas, tal y como se lo había dicho Mamá.

Esas frías noches de invierno así como la falta de complicidad entre Papá y Mamá la empujaron a crecer de golpe. Las velas hicieron arder todo su mundo de papel y lápiz. De golpe, entendió todas las tardes de charla y más charla delante de ese triste y frío cristal. Sí, Reyes se hizo mayor de golpe, pero lo que nunca cambió para ella fueron el papel protagonista que ocupaban Papá y Mamá, ellos siempre seguirían siendo sus héroes en aquel oscuro y frío castillo.

AUTOR: TATIANA CALONGE

Sentirse invisible

Hoy se ha repetido, los compañeros de clase me han vuelto a pegar, pero no duele tanto como los insultos. ¿Ser invisible? Ojalá. Al menos así no me volverían a pegar. Yo me veo un niño legal, estudio, me encanta el manga, amo los videojuegos y no me gusta el deporte. ¿Será porque ellos siempre me han amargado? Y os lo aseguro, no son excusas. Estaba de moda jugar a futbol, pero no hubo ocasión para sentir la sensación del abrazo de tus amigos al marcar un gol. No era porque jugara mal, sino porque me obligaban siempre a ser portero. Porque no querer jugar más era otro motivo, para volver a agredirme una vez más por gallina y reprimido.

Los maestros dicen que he empeorado, ¿Cómo quieren que me concentre con este cacao mental? Dolores de cabeza duelen más que las agresiones físicas. Antes siempre era voluntario cuando los profesores preguntaban, pero tengo miedo a levantar la mano, por si le molesta al de al lado.

Hace tiempo que no le cuento a nadie lo que me pasa, la última vez me pegaron cinco en la salida. Mi padre cree que es culpa mía, que yo me dejó pisar, que debería llegar algún día a la escuela y plantar cara a todos. Y es que todo empieza en los pasillos, ahora ya paso con la mirada clavada al suelo y las manos en los bolsillos. Los demás niños me marginaran, nadie quiere ser amigo del “friki” de la clase, y todo por no ser como todos; lo que me hace original también me hace estar solo. Los profesores solo empeoran la situación, los niños siempre tienen excusas entre manos. Y lo peor es que después de la bronca siempre te espera un puñetazo en el dorsal. Así a cualquiera se le quitan las ganas de sobrevivir. ¿Suicidio? Solo atrasas los problemas. No miento, me lo he planteado, separar mi alma de mi cuerpo porque por dentro estoy muerto. Ellos se ríen pero a mí no me hace gracia. Cada día tengo nuevos moratones de esos pequeños monstruos. Y no puedo aguantar tanta presión, tengo ganas de acabar con todo. ¿Qué harían ellos si estuvieran en mi lugar? No aguantarían ni de broma lo que tengo que aguantar.

AUTOR: LÍDIA BERMÚDEZ

Principio y fin

Siempre lo mismo. Desde el día que ocurrió aquello mis días se basan en una monótona y repetitiva sucesión de horas continuas. Una tras otra. Levantarse, ir al colegio, comer y dormir. Nada cambia. Ni cambiará. Me he convertido en una especie de robot programado. Lo que pasó aquella noche me ha condenado. Ya nada volverá a ser como lo era antes.

Pie derecho, ahora izquierdo, bajar de la cama, escalera; un peldaño, otro, otro, sentarse. Mamá me saluda con un “hola”. Seco, simple, vacío. Pero no me sonríe. Ya no. Ahora ya no hay sonrisas. Hace dos meses que no las hay. Aquella noche acabé con las sonrisas. Acabé con todo. Desayunar, coger la mochila, salir y dirigirme al colegio. He acabado la primera fase. Faltan tres. Desde la noche del 23 de abril mis días se dividen en cuatro fases. La segunda es la peor. Empieza en la puerta del colegio a las ocho de la mañana y acaba a las cinco de la tarde en el mismo sitio. Empieza la segunda fase. Entro. Nada nuevo. Miradas. Miradas por todas partes. Mire dónde mire sólo veo ojos que me observan. Rabia, pena, desprecio, miedo, odio. Odio, sobre todo odio. Pero no me importa. Supongo que es lo que me rezco por haber hecho lo que hice. Lo que hicimos.

Pero ella no tiene de que preocuparse. Mia está muerta, lo que me convierte a mí en el único objetivo. Tampoco me importa, he aprendido a vivir con ello.

La segunda fase pasa lentamente. Demasiado. Ahora empieza la tercera. Esta fase tiene nombre: Anastasia. No es complicado. Me siento en el enorme sofá blanco situado en una esquina de la estancia. La terapeuta se sienta delante, abre la carpeta y, como siempre, empieza a hablar sobre aquella noche. Me bombardea a preguntas. Las de siempre: *¿Cómo estás hoy, Carolina?* No hace falta que te hagas la simpática, hoy tampoco hablaré. Tú preguntarás, me mirarás, aceptarás que no te voy a responder y pasarás a la siguiente. No sé porque sigo vieniendo. *¿Has hablado con Eduardo?* No, no hemos hablado. *¿Por qué iba a querer hablar conmigo?* Nadie quiere. *¿Cómo está tu madre?* Ya lo sabes. No sé porque siempre tiene que aparecer la misma pregunta en la misma conversación. Perdón, el mismo monólogo. Mamá sigue igual. Desde aquel sábado por la noche me habla lo estrictamente necesario. Y lo poco que compartimos lo hace porque soy su hija. No le guardo rencor, en el fondo la comprendo. Papá no lo aceptaría. Nos obligaría a hacer las paces. Pero no está para hacerlo. No está por mi culpa. Todo porque él también iba conmigo la noche del 23 de abril.

Anastasia acaba con las preguntas. 23 en total. Maldito número. Apunta algo en su cuaderno y me despide con dos besos. Odio que haga eso. Es como si hubiera algún tipo de vínculo entre nosotras cuando en realidad sólo habla conmigo porque el médico obligó a mamá a pagarle una considerable suma de dinero todos los meses para que la visitara dos veces por semana y así “intentar aceptar y superar lo que pasó”. Pero aún no han entendido que lo que pasó aquella noche no se puede aceptar, ni superar.

Salgo del edificio. Por fin. Ahora empieza la cuarta y última fase. Cenar y dormir. Nada de hablar, ni mirar la tele, ni chatear. Ya no.

El parque está lleno de niños correteando. Unos juegan y otros ríen. Un niño tropieza y se cae. Empieza a llorar. ¿Llorar porque una piedrecita te hace caer? Ojalá sólo tuviera que preocuparme de levantarme porque me he tropezado con una piedra.

Mi obstáculo no es una piedrecita. Mi obstáculo es un predrusco del tamaño de medio continente.

Veo a una niña que me mira. Nuestras miradas se cruzan y me sonríe. Es preciosa. De pronto, su mirada se tiñe de horror. ¡Por Dios! ¿Ella también me reconoce? Veo que toda la gente del parque me mira del mismo modo. No, no me miran así por lo que pasó. Me miran así por lo que pasará.

Estoy petrificada en mitad de la carretera. Un coche va directo hacia mí. Va demasiado rápido. Todo es tan parecido. Idéntico. Todo excepto yo. Esta vez yo estoy fuera. Esta vez yo ocupo el lugar de Mia y el de papá. Parece que al final pagaré por lo que hice. No puedo correr. No quiero. El coche se abalanza sobre mí y me atropella. Estoy muerta. Hace dos meses que lo estoy y ha hecho falta otro accidente de coche para enterarme. Por fin me doy cuenta. Todo empezó y acaba igual. Mismo principio y mismo fin.

AUTOR: MERCÈ OLIVERES

Un monstre per no recordar

Ara us explicaré un fet que em va passar ahir. Vaig arribar a l'escola com cada dia, amb la son als ulls. No m'imaginava que haver estudiat fins tard la nit anterior em portaria tants problemes. Estàvem fent classe de matemàtiques i la professora ens estava explicant les arrels quadrades. Sinceument, no m'interessava gaire però, què hi podia fer? Havia d'escoltar o almenys, fer formes que estava atenta perquè si no... Un company li va demanar si ho podia tornar a explicar i em sembla que la mestra no s'ho va prendre gaire bé perquè aleshores va començar tot.

A davant dels meus ulls va aparèixer un ésser horripilant i fastigós. Era gras, era enorme, era un monstre. Desprenia una curiosa aroma: una barreja de peix podrit, carn passada, aigües residuals, ous en no gaire bon estat i ceba una mica passada. Tot ell estava cobert per pèls i fang que li regalimava cos avall, segurament era la causa de la pudor. Tenia els cabells llargs, negres i tan llardosos, que anaven deixant un rastre d'oli per on passaven.

La seva cara estava coberta per grans plens de pus. Tenia els ulls vermells, com injectats de sang i el nas de patata. Les seves dents eren totes negres com el carbó, excepte algunes que eren de color marró fosc. Tota l'esquena la tenia recoberta per butllofes grosses i brillants, cosa bastant repugnant. En comptes de melic, tenia un forat ronyós que s'endinsava fins a ves a saber on. Hi podia viure algun cuc perfectament. Tenia les mans i els peus plens de ferides sangonoses. Em va semblar veure que, entre els dits, hi havia algunes algues ben arrelades a la brutícia. Les seves ungles eren totalment negres per culpa de la brutícia acumulada durant uns vint-i-tres anys.

En resum, que tenia el monstre més... (no hi ha paraules per descriure'l) al davant i cridant el meu nom: Mercè! Mercè! Mercè! Fins que em vaig despertar. Mercè! Mercè! Mercè! Em deia la professora intentant que tornés a la classe. Vaig obrir els ulls i em vaig trobar 30 parells de ninetes clavades a mi i les meves galtes que començaven a agafar color. Us ho asseguro: a partir d'ara, estudiar, al matí!

AUTOR: ANNA MARTÍN

Des de la finestra

Plou. No una gran tempesta, tan sols unes gotetes que es precipiten pel carrer. Jo em sento protegida, asseguda al costat de la finestra i observant-ho tot des de la meva privilegiada posició. Sóc conscient que ningú es fixarà en la tercera finestra de la tercera planta, i qui ho faci s'emportarà un bon ensurt: una vella amb innumerables arrugues, asseguda en una cadira i amb uns llargs cabells blancs que havien estat d'un negre intens. Miro fixament a tothom i tot i que m'aproximo als cent anys, els meus ulls clars hi veuen perfectament i amb la precisió d'un àguila reial. Somric, però queda interromput per un estossec. Continu amb la meva preferida i única distrecció.

El meu carrer consta d'una llarga fila d'edificis antics (el meu inclòs) i d'un parc que s'estén davant d'aquests. D'abres alts i espessos, ple de flors a la primavera i amb uns bancs clàssics d'allò més elegants, és el lloc idí·lic per a les parelles de joves enamorats que es fan promeses impossibles i irrealsitzables. Un somriure trist em recorda els meus anys d'esplendor, quan jo també era una d'aquestes innocents amb ex-

pectatives que sortien dels esquemes preestablerts. També havia conegit l'amor, és clar, però acompanyat d'aquest vaig aprendre que venien d'altres emocions i sentiments. Ràbia, dolor, impotència, odi, ira... desamor. I després d'aquest, un matrimoni concertat. Encara puc visualitzar el moment en què em posava l'anell, símbol d'infeilitat eterna.

Fa molts anys que el meu marit va morir. I després? Després senzillament queda soledat i monotonia. M'hauria agradat cridar, escaparme. La meva visió pessimista contrasta amb els rajos de sol que comencen a fer presència. Ja no plou i els núvols es dispersen lentament, intimidats per la llum. En aquest moment, una parella gira la cantonada i passa per davant de casa. Els cabells daurats de la noia brillen encara més ara que el mal temps ha maxat. JuLes trepitgen i hi salten per esquitxar-se entre ells. La noia li dirigeix un càlid somriure, ell la besa amb dolçor. Es separen un moment. Fa una ullada pel carrer, com si mai hi hagués estat. Els seus ulls em veuen. S'espanta però el noi no se n'ha adonat. I llavors les seves faccions canviuen, mostrant tristesa i compassió. És llavors quan noto les llàgrimes caient, continuant la pluja que a fora ja ha cesat.

AUTOR: MARIONA AYGUASANOSA

EL DIA DELS BOMBONS

Un dels records més vius que em vénen al cap quan penso en aquell curs de primer de bàsica (el que ara seria primària), quan tenia set anys (és a dir, ara en fa trenta), és el del “dia dels bombons”, com li dic jo.

Era un dilluns, i la mestra va entrar a la classe a les nou del matí amb una bossa de plàstic lila a les mans. La va deixar sobre la seva taula i va començar a picar de mans i a cantar una cançó per a despertar aquells que encara estaven mig endormiscats i que portaven les marques del coixí a la cara.

-Bon dia! Com esteu?

Li vam contestar amb un “bé!” més o menys animat. Tot seguit ens va explicar el que faríem.

-En aquesta bossa que he portat hi ha un bombó de xocolata per a cadascú de vosaltres. Haureu de ser capaços de tenir-lo durant una hora en un raconet del vostre pupitre sense tocar-lo. Al final de la classe us el podreu menjar, però no abans. Heu de tenir paciència i esforçar-vos per aconseguir el que us demano.

Tots la miràvem bocabadats. Alguns reien, emocionats. La mestra va començar a repartir els bombons, amb un mig somriure. Com aniria el repe?

Crec que només havien passat deu minuts quan es va sentir el primer soroll que feien unes mans menudetes en treure l’embolcall al bombó.

Rialles per aquí, rialles per allà, cada vegada més gent se l’anava menjant.

Em vaig fixar en el Pere, un noi molt golafre que, per por que algú li prengués el seu dolç, el va agafar amb la mà esquerra mentre amb la dreta escrivia les paraules que la professora ens dictava. Quan portava trenta minuts protegint la seva xocolatina, se li va fondre amb la calor dels seus dits suats. Es va enfadar molt, el nano.

També hi havia aquells nens descarats que sempre feien enfadar a la senyoreta que van començar a llençar-se els bombons els uns als altres. La mestra els va recollir tots i se’ls va quedar, i als meus companys els va castigar.

Jo feia veritables esforços per seguir la classe amb normalitat, tot i que tenia gana. Seria tan fàcil rendir-se... molta gent no havia resistit a la temptació. Però no, jo havia d’aguantar!

Quan es va acabar l’hora, només quedaven set bombons intacles. La mestra va felicitar a aquells que ho havíem fet bé i ens els va deixar menjar. Era la millor xocolata que havia tastat mai!

-Què us ha semblat, l’experiència? -ens va preguntar.

-Una tonteria. Jo m’he menjat el bombó quan feia vint minuts que el tenia sobre la taula i no m’ha passat res. Ni m’has renyat -li va respondre l’Aleix, burleta.

Té raó, vaig pensar. Però ell no ha pogut sentir aquesta satisfacció d’haver fet les coses bé, aquest orgull que t’omple quan després d’esforçar-te aconsegueixes el que vols, aquesta il·lusió quan saps que la mestra està contenta amb tu.

Pseudònim: “La marieta”

AUTOR: ADRIÀ RODRÍGUEZ

LA VIDA CANVIA SENSE AVISAR-TE

És curiós que a l'edat de seixanta-vuit anys, em trobi amb la ploma a les mans escrivint la història que ara llegireu.

Dies després del meu quinzeè aniversari, vaig decidir que no m'agradava el món on vivia. L'escola on havia passat la major part dels dies, solament havia provocat en mi una profunda antipatia per l'estudi. La ferreria que el meu pare havia heretat del meu avi, tampoc em despertava cap interès i el meu poble s'havia quedat petit per a mi.

Una tarda de Setmana Santa, en una excursió al camp, vaig conèixer un grup de nois i noies que, com jo, volien despertar i volar pel món. Sense saber com, vaig descobrir que la vida podia ser diferent de la dels nostres pares i la gent del poble. Vaig descobrir que hi havien músiques que no es podien escoltar, cançons que no es podien cantar, llibres que no se podien llegir, coses que ningú deia, i sobre tot algunes coses que no es podien fer. Aquella tarda vaig conèixer l'Anna. La vida ens va regalar a la vegada l'amistat i l'amor. Ella em va donar un llibre petit; Los versos del Capitan amb una nota a la primera pàgina: Al meu company per sempre junts.

Amb ella i Neruda vaig descobrir que el món era ampli i obert, junts el podíem explorar. Aviat vam pujar a un tren que ens portaria lluny per començar a viure.

El camí va ser més difícil del que pensàvem i mica en mica sense adonar-nos vam anar oblidant cançons, paraules i sentiments. També van quedar en un calaix Neruda i Los versos del Capitan.

Vam treballar molt, vam guanyar diners, vam fer viatges a llocs bonics, vam tenir fills, vam construir una casa, una empresa i una família, i, després de molts anys, semblava una mica millor. La gent era més lliure, més oberta i més tolerant. Els nostres fills semblaven felicis, tenien estudis, havien trobat una parella i havien marxat de casa.

Tot semblava estar bé, però no ens adonàvem que la vida ens havia abatut. L'Anna un dia, em va dir que marxava, que no li agradava la seva vida, que estava tan cansada que ja no es sentia capaç d'estimar ni de gaudir.

La soledat fa mal al cor i un matí d'estiu vaig començar a omplir pàgines d'un bloc, abandonat en un calaix, mirant d'omplir el meu temps buit. Del meu cap van sortir paraules oblidades, històries viscudes, sentiments oblidats i tot plegat de full rera full, ha

anat sortint aquesta història. Sé que l'escric per ella, per l'Anna.

Al prestatge de les golfes vaig trobar el llibre de Neruda, abandonat durant molts anys, el paper groc i alguns fulls desenganxats em van encongir el cor i dues llàgrimes escaparen dels meus ulls. La casa és massa gran per mi sol i el meu temps massa llarg. Potser algun dia tornarem a descobrir de nou els versos i els sentiments que la vida ens va fer oblidar tan aviat. L'espero.

Em pregunto quina mena d'història serà un cop acabada, si és que mai arribo a la fi del viatge.

AUTOR: NORA CANAL

ACCÈSSIT**ULLS NEGRES**

Negres. Eren negres com el carbó. Aquells ulls tan petits em contemplaven des de baix. Eres tan maca...tan petita, tan fràgil. Semblaves una nina de porcellana. Amb els teus ditets vas jugar amb els flocs de cabells que em queien damunt la cara, suats per l'esforç que havia dut a terme. L'esforç que t'havia portat al món.

Si t'he de ser sincera, estava molt espan-tada. Quan vaig saber que estava emba-rassada no vaig poder aclucar els ulls en tres nits senceres. Estava morta de por. Però quan et vaig veure per primera ve-gada, mentre t'adormies sobre els meus braços que et bressolaven, vaig estar com-plètament tranquil·la, sabia que havia de fer el que vaig fer.

Saps? No et vaig voler posar un nom fins que et veies la cara, i no va ser fins mo-ments després de néixer que no vaig saber que et diries Lena.

Vida meva, sé que no pots llegir aquesta carta, i molt menys entendre-la. Però ne-cessito expressar el que sento amb paraules. Dir-te que t'estimo, que et necessito al meu costat, que juntes hem tirat endavant tots aquests anys, que tot i la teva malaltia, no canviaria per res tot el temps que hem

viscut plegades. Sé que la meva feina ens ha mantingut allunyades, però vull que sà-pigues que tu sempre has estat el meu motor en la meva lluita diària. I és per això que vull recuperar el temps perdut. Vull jugar amb tu als jocs que la teva ment me-ravellosa és capaç d'imaginar. Divertir-nos, riure i ser felices. Tu i jo, com sempre.

L'autisme, filla meva, és una gran càrrega que has de portar sobre les espatlles tota la vida. Però, tot i les complicacions que en qualsevol fet senzill de la vida quotidiana trobem, la vida al teu costat és la que vull viure. Cap altre.

Sóc idiota per pensar que el meu món és real i el teu equivocat. Potser uns any en-rere erets tu la normal, i jo la del problema. M'enfado amb mi mateixa per intentar fer-te estimar-me de l'única manera en que la meva pobre ment sap apreciar l'estimació, amb abraçades i petons. No sóc capaç d'entendre que tu ja m'estimes, però a la teva manera.

Quan t'enfades i et piques el cap amb des-esperació, penso que no puc amb tot això, però quan sents la meva veu al venir de tre-ballar i rius, és quan se'm obliga tot. I me'n adono que la vida que porto és la que vull.

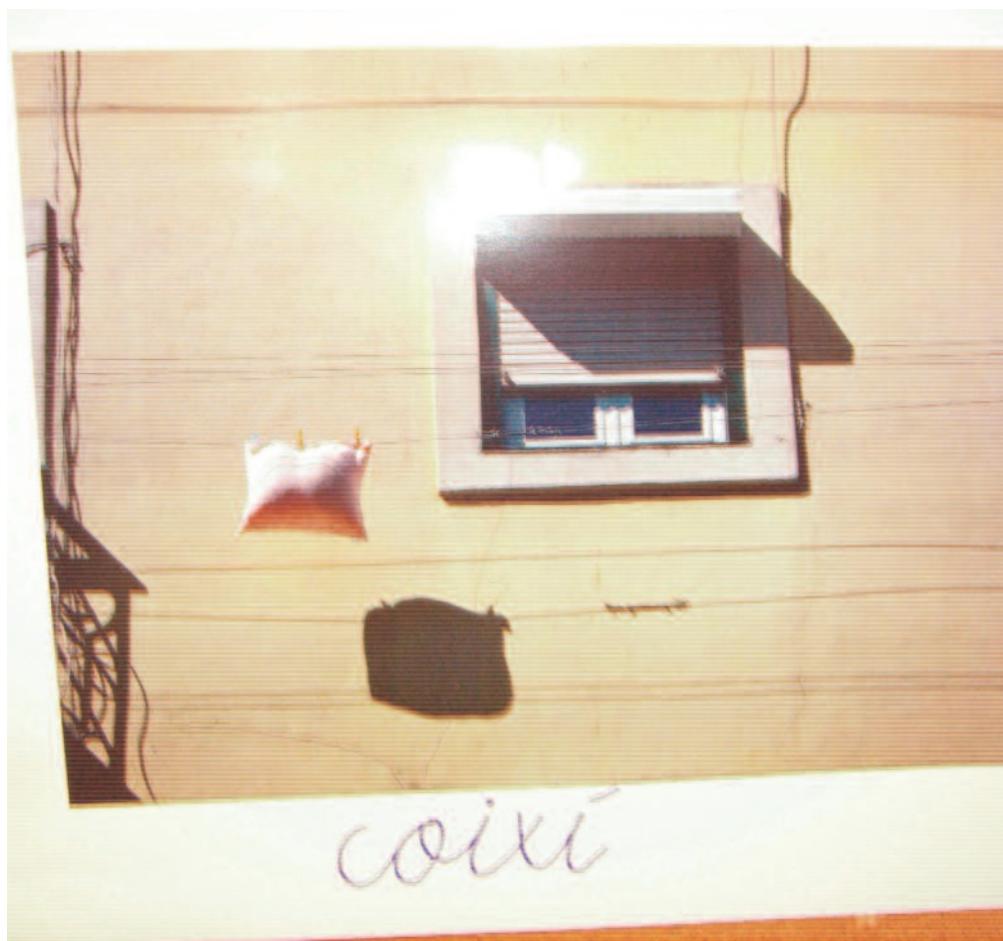
Lena, petita meva, sempre seràs la meva filla, sempre viuràs en un món que no es capaç d'apreciar-te, un món que et cataloga d'especial, un món on pensaran que tens un problema, encara que jo sé que no és així. Som nosaltres els que tan sols poden veure allò que ens entra dins dels plans del que és habitual, i no som capaços d'entendre que no tot és el que ens van ensenyar els nostres pares que havia de ser.

Princesa, sigues forta, et toca ser-ho, l'autisme no és fàcil, però jo sé que tu pots, que te'n sortiràs. Estaré sempre al teu costat, t'ho prometo.

La teva mare que t'estima.

TREBALLS
GUANYADORS
FAMILIARS

AUTOR: PILAR JARQUE

AUTOR: ISABEL RUBIO SÁNCHEZ

El drac dels somnis

Aquella nit, quan ja hi era al llit, la Martina es va haver de fregar els ulls amb força, perquè no creia el que estava veient. Davant seu plorava el llangardaix més gran que havia vist mai. Era d'un color vermell intens amb unes taques grogues i uns grans ulls negres com la nit. Tenia una llarga cua que no parava de moure's d'un cantó a l'altre, tota decorada amb escates de colors.

- Com ja haureu pensat: els llangardai-xos no són de color vermells, oi? -

La Martina es va quedar bocabadada, però encara es va sorprendre més quan aquell animal va començar a parlar:

-Etic molt trist! Pots tu consolar-me?, va dir amb veu de llàstima.

-Que et passa llangardaix? Et fa mal la panxa?

-Jo no sóc un llangardaix, va dir amb veu ofesa! Sóc en Rasti, el drac dels somnis.

-Els dracs no existeixen!, va dir la Martina totalment convençuda, ja que el seu pare així li havia dit i ell mai s'equivocava.

-Clar que existim, però els nens no ens podeu veure, perquè nomes vivim en la vostra imaginació, ja que som animals fantàstics.

-I jo, per què et puc veure? És que estic somiant desperta? , va dir la Martina.

-No, no estas somiant. Jo sóc en Rasti, el drac dels somnis i et vull explicar la meva trista història: cada nit, quan els nens s'han adormit, jo els toco amb la meva cua de colors i faig que tinguin somnis bonics. He de tenir molta cura de no fer soroll perquè no es despertin. Però l'altra nit la meva go-lafreria em va delatar. Vaig anar a casa de l'Estel , la filla del pastisser, vaig veure un pastís enorme a sobre la taula de la cuina i no vaig poder resistir-me. Vaig fer tant soroll al mastegar que l'Estel es va despertar i em va veure. Es va espantar tant que des d'aleshores no pot dormir tranquil·la.

- I què puc fer jo per ajudar-te?, va dir la Martina.

-Tu ets una nena molt valenta; ni tan sols t'has espantat quan m'has vist. Si acceptes venir aquesta nit amb mi a visitar les cases dels nens i li expliques a l'Estel que tot ha estat un somni, jo podré continuar fent la meva feina.

En veritat a la Martina sí que li feia una mica de por el drac, però el va veure tan trist, que va sentir pena per ell i va decidir ajudar-lo.

La Martina va pujar a l'esquena d'en Rasti i junts van creuar tota la ciutat volant pel cel. Els estels eren tan apropi que quasi podia tocar-los amb la punta dels dits. Mentre volaven, s'anaven creuant amb altres dracs i tots es paraven a saludar el drac dels somnis. El Rasti era molt conegit i respectat entre els dracs de tots els indrets per la feina tan maca que duia a terme cada nit.

A la fi van arribar a casa de l'Estel. La nena no parava de plorar i tenia molt por a quedarse adormida.

En Rasti va esperar fóra mentre la Martina entrava a la habitació i li explicava a l'Estel una bonica història en la qual els dracs i els nens eren amics i jugaven en un país de somnis, un país de brillants colors, on la foscor de la nit no podia arribar. Mica en mica l'Estel es va tranquil·litzar fins al punt de quedar-se profundament adormida.

La Martina havia aconseguit la seva fita. En Rasti estava tant agraiit amb ella, que es va arrencar una escata de la seva bonica cua i li va regalar. Després se'n va anar volant de casa en casa regalant bonics somnis a tots els nens i nenes.

Des d'aquell dia quan el pare de la Martina diu que els dracs no existeixen, ella somriu i estreny amb força l'escata de colors que en Rasti li va deixar com a record. El seu pare no la podia veure, doncs com ja haureu esbrinat, els dracs són totalment invisibles per als papes i les mames.

Bé!, nens i nenes, aquesta nit quan aneu al llit, no obriu els ulls, perquè potser veieu en Rasti i els vostres fantàstics somnis desapareixen. BONA NIT!!

Premis digitals: (Cliqueu als següents enllaços per veure els vídeos)

Vídeo Anglès:

PIA STYLE

Vídeo Batxillerat:

TEMPS AL TEMPS

Vídeo Batxillerat (accésit):

AUTOACCEPTACIÓ